

WHY DO I NEED TO GO FOR CONFESSIO N ?

Jėzus atėjo „mums duoti apsčiai gyvenimo“ (Jn 10,10). Apsčiai gyvenimo reikia mūsų kūnui, protui ir sielai. Šv. Paulius sako: „Pats ramybės Dievas iki galo jus tepsventina ir teislaiko tobulą bei nepeiktiną jūsų dvasią, sielą ir kūną mūsų Viešpaties Jėzaus atėjimui.“ (1 Tes 5,23).

Jėzus atėjo tam, kad mums duotų apsčiai gyvenimo, bet labai dažnai mes jo negalime patirti. Kaip parašyta Psalmių knygoje: „Kiti sėdėjo niūrioje tamsoje, belaisviai vargani, surakinti grandinėm, nes buvo maištavę prieš Viešpaties žodžius ir paniekinę Aukščiausiojo užmojų. Vieni buvo pasiligoję dėl savo nuodėmingo kelio ir už savo kaltes turėjo kentėti. Į maistą jie negalėjo net pažiūrėti, – jie buvo arti mirties vartų.“ (Ps 107,10-11;17-18).

Iki soties „prikimšę pilvą kiaulių jovalo“ (plg. Lk 15,16), ateiname į protą ir pasiryžtame grįžti į Tėvo namus, kur sutinkame atlaidų, mylintį bei gailestingą Viešpatį.

Psalmės autorius dalinasi savo patirtimi: „Kol aš neišpažinau {nuodėmės}, mano kaulai dilo nuo mano nuolatinių dejonių. Juk dieną ir naktį mane slėgė tavo ranka, – man jėgos išseko kaip nuo vasaros karščių. Tada išpažinau tau savo nuodėmę, nebeslėpiau savo kaltės. Tariau: „Išpažinsiu savo nusikaltimus VIEŠPAČIUI“, – ir tu, atleisdamas man nuodėmę, pašalinai kalbę.“ (Ps. 32, 3-5).

“Viešpats Jėzus Kristus, mūsų sielų ir kūnų gydytojas, atleidęs paralyžiuotajam nuodėmes ir gražinęs jam kūno sveikatą, (plg. Mk 2, 1-12) norėjo, kad Jo Bažnyčia Šventosios Dvasios galia tęstų Jo gydymo ir išganymo darbą, reikalingą ir jos nariams” (KBK 1421) – toks yra Atgailos sakramento tikslas, kaip mus moko Bažnyčia. Pirmąją savaitės dieną,

prisikėlęs Viešpats pasirodė apaštalams, įėjo pro užrakintas duris į kambarį ir pasakė jiems: “Kaip mane siuntė Tėvas, taip ir aš jus siunčiu“. Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir tarė: „Imkite Šventąją Dvasią. Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaikysite, – sulaikytos.“ (Jn 20, 21-23).

Šv. Paulius, sutikęs Jėzų regėjime ir gavęs išskirtinę misiją, su nuoširdžiu uolumu prisijungė prie apaštaly. Jis suprato didžiulę Atgailos sakramento reikšmę ir ją mums perdavė laiške: „O visa tai iš Dievo, kuris mus per Kristų sutaikino su savimi ir davė mums sutaikinimo tarnystę. Juk tai Dievas Kristuje sutaikino su savimi pasaulį, nebeįskaito žmonėms nusikaltimų ir patikėjo mums sutaikinimo žinią.“ (2 Kor 5, 18-20). Taigi šis sakramentas dar yra vadinamas Susitaikinimo sakramentu.

Matydamas žmogaus polinkį į nuodėmę ir tai, kad “visi yra nusidėję” (Rom 3,23; 1 Jn 1, 8), Viešpats dėl savo malonės ir gailestingumo įsteigė Atgailos sakramentą. Gali nutikti taip, kad mes nesuvoksime savo nuodėmės. Pal. Popiežius Jonas Paulius II rašo: “Abejingumas nuodėmei – tai didžiausias šios kartos prakeiksmas”. Viešpats per pranašą Izaiją mums sako: “vargas vadinantiems pikta geru, o gerą piktu” (Iz 5,20). Tarkime, kad turime nuodų butelį ant kurio yra užrašas “nuodai”. Jei šį užrašą nuimtų ir užklijuotų “medus”, nuodai vis tiek liktų nuodais. Taip pat yra ir su nuodėme – nesvarbu, kaip ją įvardiname: nuodėmė yra nuodėmė.

Kartais mes manome, kad galime išpažintį atlikti tiesiogiai Dievui, netrapininkaujant kunigui, bet taip papuolame į pavojingą situaciją, kuomet pradedame nuolaidžiauti ar menkinti savo nuodėmes. Jėzus pasakė: “Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaikysite, – sulaikytos” (Jn 20,23). Nesilaikydami Jėzaus vadovavimo, patys prisiimame atsakomybę už atleidimą taip, kaip MES NORIME, bet NE TAIP, kaip Jėzus norėjo.

Argi tai nėra gundymas moderniam žmogui – neieškoti atleidimo ir pražūti dėl savo užsispyrimo ir nuodėmės, net jeigu Dievas siūlo Savo atleidimą? Žmogiška yra atsiprašyti už savo klaidas. Širdis nurimsta sužinojus, kad mums yra atleista. Išpažinties metu girdėdami nuodėmių atleidimo žodžius, esame dar kartą užtikrinti, kad Viešpats atleidžia mūsų nuodėmes, nes Jėzus suteikė šią galią Apaštalams bei jų įpėdiniams (Jn 20,23; 2 Kor 5,19-20).

Jėzus ne tik atleidžia mūsų nuodėmes, bet ir jas užmiršta, taip mus išvaduodamas iš kaltės už praeities nuodėmes.

“Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių” (1Jn 1,9). “Aš atleisiu nedorybes ir nebeprisiminsiu jų nuodėmių” (Žyd 8,12). “Taigi dabar nebėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje” (Rom 8,1).

Bažnyčia mus moko, kad norėdami atlikti veiksmingą išpažintį, turime tiksliai praeiti penkių žingsnių etapus. **Išpažinties veiksmingumas priklauso ne nuo nuodėmklausio, bet kaip atgailaujantis nusidėlėlis (penitentas) laikosi šių žingsnių:**

1. Ištirkite savo sąžinę Dievo Žodžio šviesoje – ypač atkreidami dėmesį į Dešimt Dievo įsakymų (Iš 20. 2-17; KBK2084-2557), penkis Bažnyčios įsakymus (KBK 2041-2043). Įprastai išpažinties sakramentas su sąžinės patikrinimu padidina mūsų nuodėmės supratimą ir veda prie antrojo žingsnio.

2. Gailėkitės dėl savo nuodėmių. Atgaila buvo centrinė Jėzaus mokymo ašis. Pačioje savo mokymo pradžioje jis ėmė skelbti: „Atėjo įvykdymo metas, Dievo karalystė čia pat! Atsiverskite ir tikėkite Evangelija!“ (Mk 1,15). Be nuoširdžios atgailos už savo nuodėmes, negalime patirti dangaus karalystės. Po prisikėlimo Jis priminė mokiniams apie tai, kas parašyta Rašte: “(...)jo vardu visoms tautoms bus skelbiama, kad atsiverstų ir gautų nuodėmių atleidimą” (Lk 24,47). Po Šv.

Dvasios atsiuntimo, pirmieji Šv. Petro pamokslų klausytojai stebėjosi: "Tie žodžiai verte vėrė jiems širdį, ir jie ėmė klausinėti Petrą bei kitus apaštalus: „Ką mums daryti, broliai?“ Petras jiems atsakė: „Atsiverskite, ir kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jums nuodėmės" (Apd 2,37-38). Vėliau kalbėdamas Saliamono stoginėje ragino: "Tad atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės, kad nuo Viešpaties veido ateitų paguodos metas" (Apd 3, 19-20).

3. Pasiryškite daugiau nenusidėti. Raštai ir Bažnyčia moko, kad išpažintis nesuteikia leidimo kartoti nuodėmę. "Mano vaike, nusidėjai? Daugiau to nebedaryk, bet prašyk atleidimo už savo praeities nuodėmes. Bėk nuo nuodėmės kaip nuo gyvatės, nes jeigu prisiartinsi prie nuodėmės, ji tau įkąs. Jos dantys – liūto dantys, ji gali sunaikinti žmogaus gyvastį." (Sir 21, 1-2). Neištikimai moteriai Jėzus pasakė: „Nė aš tavęs nepasmerksiu. Eik ir daugiau nebenusidėk.“ (Jn 8,11)

Iš visų penitento veiksmy pirmasis yra gailestis. Tai „sielos skausmas ir nepakantumas padarytomis nuodėmėms drauge su pasiryžimu daugiau nebenusidėti." (KBK 1451)

4. Išpažinti savo nuodėmes kunigui. Bažnyčia mus moko, kad "išpažinti nuodėmes kunigui yra esminė Atgailos sakramento dalis" (KBK 1456).

5. Atlikti atgailą, kurią paskiria kunigas. "Išrišimas pašalina nuodėmę, bet nepašalina nuodėmės sukeltos netvarkos. Pakilęs iš nuodėmės, nusidėjėlis dar turi atgauti visišką dvasios sveikatą. Jis turi padaryti dar šį tą savo nuodėmėms atitaisyti: turi atitinkamai „atsilyginti“ už savo nuodėmes arba jas „išpirkti“. Tas atsilyginimas taip pat vadinamas „atgaila“ (KBK 1459).

Kiekvienas Sakramentas yra matomas ženklas nematomos malonės, kuria Jėzus užpildo mūsų gyvenimus. "Jo malonė atstatė tai, ką nuodėmė buvo mumyse sugriovusi" (KBK 1708). Kaip pasakė Šv.

Augustinas: “Kiekvienas, kuris išpažįsta savo nuodėmes, jau bendradarbiauja su Dievu. Galima teigti, kad „žmogus“ ir „nusidėjėlis“ yra dvi skirtingos būtybės: girdėdami žodį „žmogus“ – galvojate apie tą, kurį sukūrė Dievas; „nusidėjėlis“ – tas, kuo žmogus pats save padarė. Sunaikink tai, ką pats susikūrei, tam, kad Dievas galėtų atstatyti tai, ką sukūrė. Kai imsite bjaurėtis tuo, ką padarėte, palikę blogus darbus, jūs pradėsite naujus – gerus darbus. Gerų darbų pradžia galima tik po to, kai išsižadate blogų darbų. Būkite teisingi ir eikite į šviesą.”

Šio sakramento tikslas ir vaisius yra sutaukinimas su Dievu.

Kas eina Atgailos sakramento su gailėsčio kupina širdimi ir maldingai nusiteikęs, „tas patiria sąžinės ramybę ir giedrą, kurias paprastai lydi tvirta dvasinė paguoda“. Iš tiesų susitaikinimo su Dievu sakramentas duoda tikrą „dvasinį prisikėlimą“, sugrąžina Dievo vaikų gyvenimo kilnumą ir jo lobius, kurių brangiausias yra draugystė su Dievu. (KBK 1468).

Mary Pereira